

МА
11074/6.2475

Г. ПІДДУБНИЙ.

РОЗБИЙТЕ КАЙДАНИ!

(СЛОВО ДО ГАЛИЦЬКИХ СЕЛЯН І РОБІТНИКІВ)

Frank P. Cirka
155 Chace St.
Clinton, Mass.

З М І С Т :

стор.

1. Слушна година 3
 1. Московські царі й галицькі москвофіли. 2. Що принесли націонал-демократи в Галичину. 3. Польське шляхецьке пекло.
 4. Чого перла польська шляхта на Україну. 5. Польський пролетаріят проти польської буржуазії. 6. Трощіть буржуазні кубла в Галичині.
2. Чи потрібна робітникам і селянам самостійна Галичина. . 7
 1. До чого прагнуть трудовики. 2. Що то за самостійність.
 3. Як прилучались до України селяне й пани. 4. Чому пани не хочуть України. 5. Женіть від себе „самостійних приший-хвостів“.
3. Федерація радянських республік. 10
 1. Самостійність грабіжництва і вди́рства. 2. Самостійність і незалежність трудящих од панів. Спілка України в Росію.
 4. Один фронт проти спільного ворога. 5. Федерація всіх радянських республік. 6. Всі за світову радянську республіку.
4. Скидайте панську владу ! 14
 1. Революційні комітети. 2. Повстання. 3. Робітничі мі́йські ради. 4. Сільські повітові ради. 5. Виконавчі комітети. 6. Як виглядав робітниче-селянська влада.
5. Що мають робити ради. 18
 1. Диктатура пролетаріята. 2. Розгон буржуїних рад. 3. Вивласнення грабіжників. 4. Націоналізація банків. 5. Удержавлення будинків. 6. Торговля й кооперативи. 7. До царства загальної праці.
6. Пролетарська солідарність. 22
 1. Хто все робить чвари. 2. Всі робітники проти всіх буржуїв. 3. Пролетарська допомога. 4. Національні чвари наша загуба.
7. Вибірайте комуністів! 25
 1. Хто проти радянського правління. 2. Вся влада робітниче-селянським радам. 3. Чого хочуть угодовці соціялісти. 4. Непарти́йні революціонери. 5. Соціялісти, що зрадили робітників. 6. Польські соціялісти й українські соціал-демократи. 7. Всі з комуністами й за комуністів! .
8. Перегляд написаного. 29

1. СЛУШНА ГОДИНА.

1. Московські царі й галицькі москвофіли.

Вже не одну сотню літ український народ Галичини карається в панській неволі. По Галицьких долинах і по Карпатських горах переходила не одна сотка тисяч і московських і німецьких і мадярських військ, а галицький трудящий люд усе стогнав під панським батогом. Була колись Польща, а потім не стала, прийшла була Австрія, та й собі геть пішла, а народ все не бачив тої волі, про яку він завжди мріяв у піснях своїх, за яку люто боровся й на широких степах України і на Карпатських підгір'ях.

Приходили в Галичину московські армії з генералами й князями на чолі, виголошували вони заклики до селян з обіцанням волі й землі, але тут виявилось, що то була порожня брехня московських царів. Були колись у Галичині москвофіли, що співали, ніби український і російський (московський) народ то в те саме, але тепер уже всі побачили, що то були собі царські наймити, котрі не робили служби робітникам і селянам Галичини, а тільки запобігали ласки московської чорної сотні.

Коли ж московські селяне та робітники розтрошили панську владу на Московщині, тоді принишкили в Галичині й москвофіли, бо всім їхнім приятелям і покровителям у Московщині прийшов край.

Царські урядники, що були прийшли до Галичини, всі подались до Московщини, а як прийшла Велика Російська Революція, то пропали всі графи, царі, князі й генерали, а з ними пропали й усі їхні прислужники, москвофіли. То були справжні приятелі московського панства, а тому були вони й ворогами трудящого народу українського й московського.

2. Що принесли націонал-демократи в Галичину.

Та ось прийшла була й своя українська влада з Петрушевичем, Вітиком, Голубовичем, Панейком і силою всяких демократів, трудовиків і радикалів, і з ними сталось те саме, що й з польською шляхтою. Вони не хотіли касувати панську неволю; вони хотіли тільки, щоб замість польського дідича сів на шию робітника й селянина вже новий, оце тільки спечений український пан.

Почалась бійка між польським та українським правительством. Польські капіталісти й шляхта заручились підмогою від Франції та Америки і вони потрапили перемогти й українську армію, а по своїй перемозі запрогорили до таборів десятки тисяч народу.

Робітники й селяне йшли боронити українське правительство, бо думали, що воно боронило їх од шляхецької неволі. То була велика помилка. Український демократ є такий самий ворог українського трудящого люду, як і польський дідич, бо й той і другий, обидва і зубами й пазурами боронили в Галичині буржуазний порядок. Так бились обдурені галицькі селяне за справу українських панків та підпанків, аж доки вони не завели української армії на службу царським генералам, на боротьбу проти робітничо-селянської армії на Україні й Росії.

3. Польське шляхецьке пекло.

А в Галичині тим часом запанувала Польща, польський дідич, польські опришки, жандари й шпиги. Цілий світ нині знає, що всі лиха й безголовя, що колись скоїлись в Галичині, є нічим в порівнанні зі шляхецькою неволюю, а всі робітники й селяне тільки й думають, як скинути оце нестерпуче ярмо.

Та ось тепер настала слухна година, година визволення галицького селянства й робітництва з неволі дідичів і ксьондзів, капіталістів і лихварів.

Як ви вже мабуть чули, польська шляхта, польські соціалісти-зрадники, польські фабриканти та всілякі спекулянти підговорили українських соціал-демократів зрадників та всіляких підпанків і подались війною проти робітничо-селянських республік України й Росії.

З боку контр-революційної України виступив ватажком бувший соціал-демократ, Петлюра, а з боку буржуазної Польщі Пілсудський, — обидва підніжки панські — і почали вони наступати на Радянську Україну

й Росію. Вся польська шляхта, всі банкири, всі капіталісти цілого світу, особливо капіталісти французькі, англійські, та американські піддержували Петлюру й Пілсудського в тому їхньому поході, бо всі вони боялись загрозової сили убогого селянства й робітництва, що повстало на Україні й забрало в свої руки всю владу і силу.

4. Чого перлась польська шляхта на Україну.

Особливо мріяла панська Польща поодбрати у селян на Волині, Поділлі та Київщині ту землю, котру пани звикли вважати за свою. Отже се війна за польські шляхецькі забаганки на Білоруси та Україні. А польським капіталістам закортіло проковнути кільканадцять мільонів білорусів та українців, бо тим гадали вони обернути їх у Поляків і підсилити таким чином капіталістичну Польщу, тобто панування польських буржуїв над польським робучим людом.

Та хоч як сильна була шляхецька Польща підмогою цілого капіталістичного світу, але й вона не могла подоліти вільний трудящий народ України й Росії.

Бо наші браття, робітники й селяне, знають, що вони бються за землю й волю. Польські легіони не витримали натиску Червоної Армії, бо польські селяне й робітники, котрих силоміць забрали до тих легіонів, не хотіли битись за панську справу.

Польська армія була захопила Київ, Петлюра вже почав був робити своє посіпацьке правительсто, та сильним ударом Червона Армія вигнала її назад. І український трезуб і польський „ожел“ наживали пятами перед могутньою спілкою „серпа й молота“, перед гербом соціалістичних республік. А нині вже червоні прапори Російської й Української Червоної Армії мають по цей бік Збруча в самій Галичині.

Польський робітник і селянин не хотіли й не хочуть битись за панські інтереси, живосилом забирали їх пани до польської армії, примусом їх гнали на фронт проти таких же українських робітників і селян, як вони самі, і звісна річ, що вони не хочуть накладати головами за своїх ворогів, дідичів і фабрикантів. Польський пролетаріят міста й села ворухиться й кожний гарматний вибух на фронті піддає йому сили й одваги.

5. Польський пролетаріят проти буржуазної Польщі.

По всій Польщі робітників і їхніх провідників комуністів скрізь переслідувано, розстрілювано або садов-

лено до тюрми і все за те, що вони стоять за мир з Радянською Україною та Росією, та сами воліють запровадити у себе такий лад, як у Росії та на Україні. Тільки Польська Партія Соціалістична з Дашинським і Ліберманом на чолі та їхні приятелі українські соціал-демократи, перекинчики, Ганкевичі й Темницькі вільно собі живуть та з панамі радяться. Знайте, що вони радяться з тими панамі, що розстрілюють комуністів і придушують робітників! Та не тільки радяться, а ще й самі панам допомагають.

По цілому світу: в Італії, Швейцарії, Англії й Австрії, робітники не пускають підмоги до Польщі. Капіталісти посилають зброю, а робітники задержують і не пускають її далі.

Отже за те, що буржуазна Польща пішла війною проти Радянської України й Росії, робітники цілого світу і навіть польські робітники виступили проти шляхецької польської держави.

Ще одне зусилля й капіталістична Польща буде повалена, а на її місце повстане робітниче-селянська радянська соціалістична Польща.

6. Трощіть буржуазні кубла в Галичині!

Ось тепер і пробилася слухна година для визволення трудящих мас Галичини зі шляхецької буржуазної неволі.

Громіть її, розбишацьку Польщу, щоб скоро повстала радянська братерська польська республіка.

Всі, хто має силу в руках, огонь в серцях, гуртуйтеся в загони, беріться за зброю й женіть жандарів і шпигів, ксьондзів, панів — женіть їх геть із цілої Галичини.

Збройними ватагами нападайте ззаду на шляхецьку армію, розбивайте поліцейні в'язниці, випускайте людей на волю з етапів, буцигарень і таборів, намовляйте жовнірів, щоб вони перебили своїх офіцерів і всі як один переходили від Пілсудського й Петлюри на бік народу; прилучайтесь, де можна, до Червоної Армії, ставайте в лави бойців.

Бо настав слухний час для повстання, бо наспіла година, коли одним ударом із середини польську розбишацьку державу буде розбито в тріски.

Розчавте залізною п'ятою павукове кубло в Галичині!

2. ЧИ ПОТРІБНА РОБІТНИКАМ І СЕЛЯНАМ САМОСТІЙНА ГАЛИЧИНА.

1. До чого прагнуть трудовики.

Та ось коли Червона Армія надходить до Галичини коли ціла польська держава і польська шляхта бє на сполох, колишні галицькі крутії, ті самі, що продавали Галичину то польським то Деникинським російським генералам, нині намагаються знову сісти в колесницю правління й прибрати її до своїх рук, щоб потім ще комусь її запродати.

Вже Панейки, Петрушевичі плазують у ніг французьких та англійських капіталістів, біля Мілерана, Лойд Джорджа, щоб запобігти милостей. Вже пішли чутки про те, що Галичина має стати самостійною державою. Галицькі демократи перефарбувались на трудовиків, щоб приподобитись селянам. Але не треба забувати, що це ті самі демократи, що колись вірою й правдою служили австрійським цісарям, і ті самі, що провадили переговори з польською шляхтою тоді, коли робітники й селяне бились проти неї до останнього менту. Тепер ці „трудовики“ лагодяться наново стеребкатись на спину робучого народу. Але для цього саме їм і потрібна самостійна Галичина.

Вони хочуть усіми засобами повернути до своїх насиджених гнізд, звідки їх дідичі поляки були повигоняли.

Трудові мрії галицьких „трудовиків“ не сягають далі буржуазної Галицької республіки; отже вони хочуть зберегти все те, що колись установили австрійці та поляки. Їм аби тільки було на місце поляків скрізь посаджено галицьких трудовиків.

2. Що то за самостійність.

То все ті самі трудовики, що тепер так галасують проти польських знущань, але котрі, як тільки заберуть владу до своїх рук, то будуть так само переслідувати й тиснути всіх робітників, як це діється й тепер при польській шляхецькій владі.

Коли українські націоналісти ще не зазіхають на польські чи московські землі, як поляки зазіхають на українські, то це не тому, що вони краще московських, чи польських шовіністів, а тому що українські націоналісти ще не вбралися в силу, та ще замало своєї національної ведикої буржуазії мають. А як підростуть, то вони полізуть шукати чужих земель. Отже для робіт-

ника і своя і чужа буржуазія ворожа, і свої й чужі націоналісти несуть економічний гніт і визиск.

Всі націоналісти тільки балакають різними мовами, але й український трудовик і польський демократ чи людовець обстоюють той самий старий лад.

І ті й другі боронять права власности панів на ті фільварки, що колись їх було у народа пограбовано. І польський пан і галицький трудовик стоять на тім, щоб робітник робив на фабриканта, щоб селянин орав землю панові, щоб челядь ходила коло польських маєтків і щоб фаринники обдирали бідний нарід.

Ось такої самостійної Галичини хочуть і галицькі трудовики та радикали. Тільки й того, що чутно буде тоді українську мову, але визиск лишиться той самий, що при польській владі.

Чи потрібна ж галицьким трудящим масам, робітникам і селянам така самостійність? Чи треба Галичині мати таке саме правительство, як тепер тільки з тією ріжницею, що воно буде говорити по українському?

Ні робітникам ні селянам така самостійність не потрібна, бо там під новою барвою буде сидіти, усім керувати й над усім панувати той самий банкир, фабрикант, дідич і спекулянт.

3. Як прилучались до України селяне і пани.

Як відомо, Галичина ще 3-го січня 1919 року проголосила своє прилучення до Української Народньої Республіки. Тоді ще там панували Петлюри та Шевці зі своїми соціялістами-зрадниками, але вже народ повсюди почав їх у три шиї гнати, а війська переходили на більшовицький бік.

Та вже тоді в Станіславові виявилось, що галицькі цісарські підніжки-демократи тягнули за тим, щоб Галичина зовсім не прилучалась до України, а народні маси бідарів усі, як один, стояли за злуку.

А було то тому так, що трудящий люд мав надію здихатися панського ярма на революційній Україні, а українські політикани нічого так більше не лякались, як тої селянсько-робітничої революції, що зайнялась на Московщині, та на Великій Україні. Та революція несе загин шляхецькому пануванню, галицькі ж панські посіпаки ніяк без панів не можуть перебути. То вони шукають цісаря, то їм треба царських генералів, то вони запобігають ласки французької буржуазії.

Під кінець Панейко втяв такого, що вже розплодив славу по паризьких панських передпокоях, неначе б то галичане є цілком окремий од українців народ.

4. Чому пани не хочуть України.

Чому те все так діється? Чого то всі галицькі контр-революціонери оце так завзято протівляться злуці з Україною?

В 1919 році вони прилучились до України з тією надією, щоб придушити там революцію й запровадити старі панські порядки, замінивши тільки московських, жидівських та польських буржуїв, дідичів та урядовців новими оце лише створеними українськими урядовцями, буржуями й офіцерами.

Вони прилучились до України тільки на те, щоб боротись проти Соціялістичної Революції. Вони запроторили туди галицьких вояків на допомогу контр-революції, вони радше хотіли Галичину оддати буржуазній Польщі, щоб тільки розбити на Україні революцію.

Тепер коли б цим „трудовикам“ пощастило захопити Галичину й зробити її самостійною, вони б утворили там контр-революційне кубло, пригріли б там куркулівських націоналістів з України, розвели б там силу всякого соціал-демократичного зілля, викохали б там ватаги Петлюрівців. А коли б вони вбралися в силу, то з допомогою французьких, та англійських капіталістів вони згуртували б нове біло-гвардійське військо, а звідти походом знов посунули б на Україну проти робітників та селян, проти радянської власти.

Ось куди загинають ці панські приший-хвости, що величають себе трудовиками та радикалами.

5. Женіть від себе „самостійних приший-хвостів“.

Робітники й селяне Галичини, знайте, що самостійна Галичина буде тільки покривкою для нового гнізда контр-революції. Хто за самостійність Галичини, той стоїть за панські привилеї, за фаринників, за жиродів і той є ворогом трудящого люду.

Робітники й селяне, коли повстанете проти шляхецького здирства й будете гнати з Галичини польських катів і жандарів, то женіть разом з ними й українських підпанків, що здійсмають галас за самостійну Галичину.

Всі, як один, за Радянську Галичину, за злуку її з Радянською Україною, за федерацію з Сівітською Росією.

3. ФЕДЕРАЦІЯ РАДЯНСЬКИХ РЕСПУБЛИК.

1. Самостійність грабіжництва і вди́рства.

Ми гадаємо, що тепер ви розумієте, чому нам не потрібна буржуазна самостійність Галичини. А хтось може спитати: ну, а чому не можна б заснувати Самостійну Радянську Галичину, без буржуїв і без панів?

І нащо то нам загалом ота федерація (чи щільний союз) усієї України з Східською Росією?

Тут виходить, що ми не тільки поборюємо буржуазну самостійність Галичини, ми також не хочемо одірваності Радянської Галичини від Східської Росії та Радянської України. Роздивімось краще.

Коли українські панки запанують у Галичині, то вони будуть пильно берегти свої прибутки, проценти і всякі незароблені працею доходи. А коли будуть берегти свої, то берегтимуть і польські й французькі й англійські прибутки, бо в Галичині чужі буржуї мають багацько підприємств, — отже українські „трудовики“ є в сути речі ценовими псами, що стережуть майно, яке капіталісти награвували з народа. Петрушевич радо буде боронити інтереси Бориславських нафтових джерел, які здебільшого належать Англії. Виходить, що буржуазна Англія має свої маєтки в Галичині, а тому вона за кожним кроком українців буде слідкувати, а то й просто командувати ними. Чого б ні забавилось Англії, то Панейко все буде виконувати, бо він не зможе одмовитись, хоч би й хотів. Англія позичає всім гроші й має силу товарів, отже як чого не доведе, або щось задержить, то нічого не вдієш. Англія є справжня пані над Галичиною і чого пані схоче, те й треба буде робити. Ясно, що й Англія й Франція все будуть визискувати селян і робітників Галичини, а коли треба буде щось наказати, то скомандують лише, а Панейко та Петрушевич муситимуть робити, муситимуть слухатись, бо самі вони є тільки менші підпанки, що мріють про те, як би собі поробитись панами.

З усього цього випливає, що тут ніякої самостійності для робучого народу нема, а коли яка і єсть, так це тільки самостійність панських пахолків дерти з робітника шкуру.

Такої самостійності нам не треба.

2. Самостійність і незалежність трудящих од панів.

А тепер розглянемо, що таке значить злука з Україною та федерація з Росією.

В Світській Росії й Радянській Україні вся влада належить робітникам і бідному селянству. Всі фабрики й заводи, всі панські маєтки перейшли до рук наймитів або до безземельних і вбогих селян. Всі установи складаються з робітників і селян, а пани мусять або й собі ставати робітниками або втікати геть. Там нема лайдаків і неробів, що ціле життя живуть з чужої праці, самі нічого не роблячи.

Всі мусять працювати, а тому там нема того, що трудящий народ працює на пана, чи банкира чи фабриканта, і немав там і того, щоб робітник був у чийсь неволі. Той, хто робить, живе там незалежно, самостійно, голови перед хазяїном не хилить, бо над ним нема ні пана ні хазяїна. Єсть одна сила, якій усі коряться, єсть один господарь, якому імя воля трудящого народу робітників і селян, але та воля є волею праці і вона приємна для всіх працівників.

Ось чому Україна й Росія є справді самостійними робітничо-селянськими республіками. Вони не підлягають ярму капіталізму вони не пускають до себе грабіжників, що живуть з чужої праці. Вони зламали буржуазне ярмо, розбили кайдани економічної неволі. Ось чому там робучий народ є самостійний, ось чому і Україна й кожна радянська соціалістична республіка є республікою самостійною.

3. Спілка України з Росією.

Але Україна є в федерації з Росією. Що то значить?

То значить, що вони складають щільний господарчий і політичний союз, а такий союз поміж кількома радянськими республіками й становить їхню федерацію.

Кожному робітникові легко зрозуміти, що це є дуже потрібна справа. Коли б на Україні панував гетьман чи якийсь Петлюра чи колишня центральна українська рада, то була б то все панська, буржуазна влада, яка завжди намагалася б зїсти Росію. Так воно вже не раз і було. Центральна Рада помагала Донській контрреволюції, а гетьман Скоропадський, так той просто пішов був війною супроти Світської Росії (Московщини). Коли б була буржуазна Україна, то вона захоплювала б вугілля й не давала б його в Росію і тим робила б на шкodu робітничій владі.

Таке саме як би в Росії набрав сили Деникин, а на Україні була радянська соціалістична влада. Буржуазна

Росія пішла б війною проти Радянської України і в один мент задушила б її.

Виходить, що Радянській Україні треба, щоб була СРСР Росія, а СРСР Росії потрібно, щоб існувала на світі Радянська Україна і щоб вони одна одній допомагали.

Одне без другого не може вдержатись на світі.

4. Один фронт проти спільного ворога.

А тут і ще одно лихо загрожує.

Проти всієї СРСР федерації, як Росії так і України, повстають війною капіталісти цілого світу, бо вони бояться, щоб їхні робітники й собі не пішли шляхом Російської революції та не скинули геть панування капіталу над собою.

І посилають вони підмогу — гроші, танки, літаки та всяку зброю — то Деникину то Пилсудському то Петлюрі, щоб тільки вони нападали на соціалістичні республіки.

Франція та Англія пробували були втягти свої регулярні війська, армію й флоту, та нічого з того не вийшло. Робітники не хотіли вантажити пароплави, залізничники не везли потягів з амуніцією, а моряки почали бунтуватись на Чорнім і Балтійським морі.

А все ж ту війну Англія, Франція та Америка провадять всілякими хитрощами й підступами.

Мусіли тут і Україна й Росія вчинити щільний союз (федерацію). Треба було творити одну армію й флоту; того вимагала люта боротьба, бо Україна сама не могла б упоратись з Деникиним і Польщею. Неодмінно треба було тут запровадити об'єднання, постачання фронту хліба, одежі, зброя й амуніції.

5. Федерація всіх радянських республік.

Не тільки Україна та Росія, але й усяка соціалістична радянська республіка, раз вона народилась і скинула панську-буржуазну кормигу, повинна негайно приставати до одної соціалістичної федерації. Бо в одній соціалістичній федерації вони будуть як у себе дома, і легше буде видержувати натиск білогвардійських капіталістичних банд. Таким чином тепер входять вже до радянської федерації Російська, Українська, Туркестанська, Сибірська, Татарська, Башкирська й Азербейджанська соціалістичні республіки.

6. Всі за світову радянську республіку.

Світова буржуазія не тільки бореться збройно проти робітничих республік, вона ще хоче заморити їх голодом і блокадою, не пропускає ліків, машин і всього того, що колись надходило з закордону в Росію.

То ж для того, щоб міцнійше держатись проти світового капіталізму, всі соціалістичні радянські республіки повинні лучитись до купи у щільний союз, або соціалістичну федерацію.

Тоді всі вони можуть самі обмінюватись всілякими товарами й речами :

Азербейджан дає нафту, Грузія марганець, Туркестан бавовну, Сибір масло й м'ясо, Україна залізо, вугілля й цукор, Росія лен, коноплі, ліс і мануфактуру.

Селяне й робітники Галичини, бороніть і повсюди непохитно обстоюйте злуку Галицької Радянської Республіки з Україною та федерацію з Росією.

А коли пристануть і всі інші радянські республіки, тоді повстане могутня Світова соціалістична республіка світів.

4. СКИДАЙТЕ ПАНСЬКУ ВЛАДУ!

1. Революційні Комітети.

Тепер, коли Червона Армія вже в Галичині й жене перед собою армію польської шляхти й буржуазії, галицьке селянство й робітництво повинно допомагати чим може, щоб польську армію було як найшвидче розбито.

І чим дужче й швидче польські офіцерські орди буде рострощено, тим скорше настане година визволення Галичини зпід буржуазного ярма, тим певнійше замість панської повстане селянсько-робітнича власть.

Але щоб се зробити, треба повсюди нападати і по-одинці й цілими гуртами на польських жандарів, а до того ще треба те все по можливості організувати під одним керунком. І тоді скорше буде розбито державний апарат і менше буде жертв з боку народа.

Скрізь де люде хочуть робити повстання, або готуються до нього, треба організувати революційні ради. А ті ради необхідно звязувати в одну місцеву, повітову чи паланкову революційну раду (ревраду), яка й керуватиме рухом цілої місцевости.

А ці „ревради“ повинні й собі звязатись поміж собою по цілому краю, обрати або призначити від себе центральний, чи осередковий революційний комітет, який вже керуватиме рухом у цілому краю.

2. Повстання.

Під керовництвом окремих місцевих або краввої революційної ради гурти озброєних чим попало людей утворюють цілі загони, ватаги, які там, де можна, лучаться поміж собою, а то й просто поодинці, нападають на польську панську власть, на її війська ззаду й всередини, одбивають амуніцію, захоплюють склади зброї.

Подібні відділи, набравши сили, захоплюють села, містечки й міста, і цілі повіти, а далі й цілу Галичину. Тоді вже й Червона Армія вдереть ся до краю й будуть всі разом бити й гнати шляхецькі біло-гвардійські війська. Але українські повстанчі загони не повинні зупинятись перед Сяном і над кордонами східної Галичини. Треба переходити до Польщі, організувати польських робітників, давати їм зброю й помагати їм розбивати польську шляхецьку владу. Хай вони перекидаються в саму Польщу, а з ними й ви разом; хай польська молода

Червона Армія винищує в себе геть дочиста все панське кодло й запроваджує по всій Польщі робітниче-селянську радянську владу.

Памятаймо, що перемога польських робітників буде разом і нашою перемогою.

Коли ж пануванню польської шляхти прийде край в Галичині, то вся влада опиниться в руках революційних рад, повстанчих гуртів і загонів. Але, звістно, вона в тих руках довго не може бути.

Революційні ради витворились наспіх, повиростали вони нашвидку і їх треба буде позамінювати кращими органами селянсько-робітничої влади.

3. Робітничі мійські ради.

Всю власть повинні перебрати до своїх рук селянсько-робітничі ради, куди жадна панська душа не повинна мати доступу.

Робітники кожної фабрики чи підприємства обирають зпоміж себе фабричну раду, а ці фабричні ради обирають зпоміж себе делегатів до мійської ради (совіта), а ця рада вже бере власть у цілім місті.

По всіх містах, де є Червоні війська, або революційні повстанчі загони, вони так само обирають од себе відповідне число депутатів, а ті депутати входять до мійських робітничих рад (совітів) нарівні з робітниками.

При виборах до фабричних та мійських робітничих рад (совітів) не можуть попадати ні банкири, ні спекулянти, ні купці, ні дідичі, ні фабриканти, ні ксьондзи, ні інші всякі панські агенти та прислужники. А коли б в робітничу раду був випадково і проліз хто-небудь з тих, що залюбився в панських порядках, і почав би боронити панів, то таких треба нагло й стрімголов викидати з ради робітничих депутатів. І так треба поводитись з усякими агентами буржуазії й попихачами панськими.

Само собою, панські мійські й повітові ради і сойми, як де вони є, треба одразу стерти з лица землі, а натомісць скрізь поставити робітниче-селянські ради (совіти).

4. Сільські повітові ради.

По селах вся власть переходить до селянських комітетів, чи рад, але туди не треба допускати тих хазяїв, що живуть з чужої праці, сільських глитаїв, шкуролупів, а треба вибрати лише тільки найбідніше селянство й наймитів.

По цілому повіту власть забирають селянсько-робітничі повітові ради, які складатимуться з депутатів од мійських, містечкових і сільських рад та від червоного війська.

Нарешті од усіх повітових і містечкових рад (совітів) обирають депутатів до Галицької Краєвої Ради з осідком у Львові, яка й буде керувати Радянською Галичиною.

А коли будуть збиратись всеукраїнські зїзди рад, тоді галицькі ради посылатимуть і од себе своїх представників до Києва. А там вони вже будуть вирішати усі справи, що торкатимуться всієї Радянської України.

5. Виконавчі комітети.

Отже усім правитиме трудящий народ, робітники й селяне через своїх обраних депутатів, себто через свої ради. Таким робом, усім керує і все головне й найважніше вирішає, стверджує й розв'язує на селі сільська рада, в повіті — повітова рада, на фабриці — фабрична, а в місті — мійська робітнича рада. Всі селянсько-робітничі ради збираються в міру потреби. На просторі цілого краю, або цілої України найвищою владою є Всеукраїнський зїзд рад, який збирається раз або два рази на рік; по селах же ради можуть збиратися й тижнево.

Але ті всі ради урядують самі не весь час, вони обирають зпоміж своїх членів такі органи — виконавчі комітети, які усім і керують в промежок часу від одного до другого зїзду рад.

Виконавчий комітет буде існувати скрізь там, де зїздяться обрані робітниками чи радами, делегати. Будуть повітові, мійські, краєві виконавчі комітети. Але на селі, наприклад, чи на фабриці, де всі люде самі приходять на збори, буде один виконавчий комітет, або невелика рада, яка й буде все виконувати, що громада чи фабрика постановила.

Виконавчий комітет за згодою ради усім керує, все виконує, призначає від себе людей для керування ріжними справами, завідує усім ділом, править господарством, обирає голову, секретаря, керманичів і директорів для догляду й керування над залізницями, трамваями, поставанням хліба, школами, лікарнями, фінансами, мійською міліцією, судівництвом і т. д.

6. Як же виглядав робітнича селянська влада ?

Як селянсько-робітничі ради, так і їхні виконавчі комітети завідують кожне в своїй царині: виконавчий комітет міста керує в місті, повітовий виконавчий комітет керує в повіті, сільський — на селі, а краєвий виконавчий комітет — всіми справами в Галичині.

Усі виконавчі комітети дають звіт і управляють за згодою селянсько-робітничих рад, які можуть зібратись завжди, коли потрібно.

Скрізь представники від Червоної Армії (або від рад червоно-козацьких депутатів) є в найбільшому числі. А тому у великому числі, що Червона Армія є передовим загоном революції, першою її боєвою лавою і провідницею самої селянсько-робітничої революції.

Скрізь керують ради та їхні виконавчі комітети. Всеукраїнський виконавчий комітет керує цілою Україною, Галицький—Галичиною, Львівський—Львовом, Коломийський—Коломиєю і т. д.

Повсюди до виборів зовсім не допускають заможних людей, багатирів, дідичів, фабрикантів, банкірів, промисловців та всіляких їхніх агентів.

Оце й буде соціялістична радянське робітнича селянська влада.

5. ЩО МАЮТЬ РОБИТИ РАДИ.

1. Диктатура пролетаріату.

Отже, як ми те вже зазначили вище, вся власть переходить до селянсько-робітничих рад, депутатів, обраних пролетаріатом міста й села. Під керунок цієї влади переходить усе життя цілої пролетарської держави: їм належить власть законодавча (видання законів і ухвал), власть виконавча (переведення тих законів у життя й адміністрація) і власть судова, що стежить за правильним переведенням у життя всіх ухвал і постанов, та карає за ухилення від них (революційні трибунали, міліція). Вся власть скупчена, зосереджена в самих радах, і все тільки од них залежить.

Таким чином, усі селянсько-робітничі ради творять абсолютну, повну й необмежену власть, яка вживає всіх засобів, щоб зруйнувати буржуазний порядок в Галичині й запровадити там соціалістичний радянський устрій.

Така робітничо-селянська радянська влада, яка знищує капіталізм і розбиває буржуазну власть, і є те, що ми, комуністи, називаємо диктатурою пролетаріату.

Як же мають ради знищувати капіталістичний лад, що мають вони робити, щоб здійснити соціалізм і як виглядатиме диктатура пролетаріату?

2. Розгон буржуйних рад.

Першим завданням, яке повстане перед радянською галицькою владою на другий день по захопленню влади, буде те, як розчавити рештки шляхецького урядового апарату. Радянська влада скрізь організує свою Червону міліцію, складену з селян і робітників і під повним контролем рад. А всіх жандарів старих та поліцаїв треба порозгоняти, а найшкідливіших з них заарештувати й оддати під революційний суд за злочинство проти народа.

Одночасно повсюди організується Червону Армію, щоб боронити край од білої гвардії та наїзду панських посіпак на територію соціалістичних республік. Галицька Червона Армія підлягатиме команді всієї радянської федерації й буде боронити спільно всі радянські республіки,— Україну, Росію, а як прийде час, то й робітничу Польщу.

Повсюди всі повітові, мійські й містечкові буржуазні ради розбивається, а на їх місце повстають всюди

селянські й робітничі ради, які починають усім керувати. Найбільших злочинців зпоміж старих радників буде заарештовано.

3. Вивласнення грабіжників.

І по цілому краю всі фабрики, заводи, залізниці, млини, нафтові штаби й криниці, копальні, майстерні, — все переходить до робітників, які тим усім самі керують через свої ради, професійні спілки, та комісарів найвищої господарської ради. Все те проголошується власністю цілого трудящого народу Галичини й цілої радянської федерації.

Тоді буде так, що нафту й сіль переправлятиметься на Велику Україну, а цукор та хліб з Великої України до Галичини. Поміж усіма частинами радянської федерації буде впоряджено вільний обмін крамом і всяким багатством. Всі власники та хазяї стратять своє право на посідання підприємствами. Вони поволі самі муситимуть заробляти свій хліб, як це роблять всі пролетарі.

Усіх дідичів з їхніх павучих кублів треба негайно позгоняти, їхні маєтки позабірати, їхні доми і палати поробити громадською властністю. Землю папську передасться убогому селянству, а де можна там їхні фільварки перейдуть до рук наймитів та бідарів, які там працюватимуть і всім заправлятимуть.

Але вже лишки хліба з тих економій та фільварків стають власністю всієї радянської республіки і всього трудящого народу. Взамін за лишки хліба селяне й наймити діставатимуть від радянської держави все, що треба з колоніального і всякого іншого краму: чай, каву, цукор, чоботи, одіж, сірники, олію, сіль, нафту й рільничі знаряддя.

Таким робом і земля і фабрики перейдуть до рук пролетаріату міста й села.

4. Націоналізація банків.

Крім того, треба буде зробити так, щоб у буржуїв та спекулянтів поодбірати, усі гроші а для того всі банки буде обернено в радянські, і звідти лише той може гроші брати, хто сам їх колись важкою працею заробив, себто робітники й селяне. Звісна річ, що робітники й селяне в банках великих грошей не мають, а хіба якийсь малий запас захований на випадок хвороби або нещасного якого випадку.

Але всі капіталісти при націоналізації свої гроші втрачуть, або краще скажемо, що ці народні гроші, які вони перепустили до своїх кишень, знову повернуться до народу, і не зможуть вони тоді вже дерти шкуру з трудящого народу. Не буде вже ніякого проценту (відсотку) на капітал, а як хто хоче жити, то хай живе не з капіталу (бо то значить чужим трудом жити), — а працює своїми власними руками.

Тільки старі та вбогі мають жити на державний кошт, бо вони вже своє одробили.

5. Удержавлення будинків.

По великих городах (містах) тепер діється таке, що буржуазія позахоплювала собі найкращі будинки та й живе там собі, розкошуючи іноді по десятки покоях, а робітники, теслярі та каменярі, що ті дома будували, самі живуть у поганих підвалах, вохких підземеллях.

Усі будинки треба взяти на рахунок і, доки кожда людина не матиме по одній кімнаті, доти ніхто не може мати по дві або по три. Усі підземні житла треба обернути в склади для краму, а тих людей, що там жили треба буде перевести до панських покоїв, а панам годі й по одному покою мати.

Всі будинки обертається в державну власність, себто націоналізується, і вся рента, чинш за них уже поступає до скарбниці мійської робітничої ради; а хазяї страчують навіки своє чужоїдське право дерти шкуру зі свого брата за дома, котрих вони ніколи своїми руками не будували.

6. Торговля й кооперативи.

Вся рента, що колись ішла на панів через банки, мусить зникнути. Всі платежі до гіпотечних банків касується. Селяне, що платили через них свої гроші панам за куплений у них морг, вже не дають нічого. Але хоч селянин грошей і не буде платити за землю, йому її ніхто не може одібрати доти, доки він сам або зі своєю родиною її обробляє. Поки він чи його нащадки працюють, доти вона належить йому, а як би він її кинув, то вона переходить державі. Продавати землю вже не можна буде.

Великі магазини й крамниці переходять до споживчих кооперативів і так саме стають власністю радянської республіки. Через ті кооперативи держава все купу-

ватиме і все продаватиме. Так і буде радянська соціалістична держава все сама виробляти, до гурту збирати й поміж селян і робітників увесь крам розподіляти.

6. До царства загальної праці.

Таким чином, і земля і фабрики і копальні і панські будинки і всі банки з грошима, — все переходить до рук народу, стає власністю Української Радянської Республіки, а всіх капіталістів, буржуїв, панів, шляхту, поліцаїв, шпигів, жандарів, суддів, офіцерів, банкірів, купців, фабрикантів, або віддається на роботу до фабрик і заводів, або арештується. Хай і вони привчаються свій харч своїм потом добувати. А як звикнуть заробляти своїми руками свій хліб насušний, тоді вийдуть з них теж люде. Так і прийде людськість до царства загальної, спільної праці.

6. ПРОЛЄТАРСЬКА СОЛІДАРНІСТЬ.

1. Хто все робив чвари.

Але в Галичині живуть не тільки українці. А в ще там жида й поляки. Між українцями та поляками все була війна та чвари, які робили велику шкоду і які були на руку шляхті та буржуазії.

Польська шляхта все намагалась Галичину зробити польським краєм і всіх українців поперевертати на поляків, бо коли б вона того осягла, тоді польська буржуазна держава стала б дужчою, а польські пани стали б ще більше дерти пику в гору і ще далі зазіхати на чиюсь землю, на Білорусь чи Східну Прусю. Українська дрібнобуржуазна інтелігенція не давалась підборкати себе польським чорносотенникам, бо вона сама також марила про українську буржуазну державу.

Правда українські трудовики та соціал-патріоти не домагались польських земель, а тільки тих, де була більшість українців, але це не тому, що українські дрібні міщане та демократи були кращі чи демократичніші. Зовсім ні, — то було так тому, що українська інтелігенція не мала в Польщі своїх земель, і не мала потреби вивозити до Польщі свої фабричні вироби, бо їх ще не було подостатком на Україні для своїх власних потреб.

Потім пани скрізь роздмухуть національну ворожнечу між робітниками різних народів, бо тоді робітники не мають поміж собою згоди навіть у страйках і буржуазія тим користується.

Таким чином, причина всій національній боротьбі є буржуазія, шляхта та їхні льокаї.

2. Всі робітники проти всіх буржуїв.

Коли ж по цілому світу запанує радянський соціалістичний лад, то тоді вже не буде буржуїв, отже не буде кому й сваритись за національне питання, або душити чужу школу. Робітникові не буде інтересу навертати українця на поляка, бо польській радянській державі байдуже, чи буде Україна мала чи велика.

Між державами не буде тоді сварок, бо вони всі ввійдуть до одного союзу, федерації.

Так само коли в Галичині буде запроваджено соціалістичний радянський лад, то польським робітникам не буде інтересу йти захоплювати Галичину, а україн-

ським робітникам битись проти соціалістичної Польщі, бо й Польща й Україна з Галичиною будуть належати до одної федерації і вони не матимуть ніякої користі з того, щоб ворогувати, а тільки матимуть користь в тому, щоб приятелювати.

В Галичині, як і повсюди, треба й тепер одрізнати серед усякого народу — серед українців, поляків і жидів—капіталістів, шляхту, банкірів, та шкіродерів од робітників. Проти них усі робітники повинні разом виступати. Отже українські робітники й селяне, жидівські і польські робітники мусять разом скидати всіх буржуїв, спекулянтів і панів, хто б вони ні були, чи німці, чи поляки, чи жиди, чи українці.

Всіх їх обявляється ворогами народу й треба з ними поводитись як з ворогами. І в боротьбі проти них всі робітники мусять лучитись, бо то спільна робітничка справа. А тому треба, щоб робітники під час війни проти буржуазії лучились, не розбіраючи, хто якої віри чи національності — аби тільки він був бідарь, робітник. І при виборах до мійських і всіляких робітничих рад кожний робітник, що працює на фабриці чи заводі чи в економії, має право обірати й бути обраним, не вважаючи на те, чи він є поляк, мадяр чи німець.

3. Пролетарська допомога.

То ще не все, що всі робітники мусять мати скрізь рівні права та солідарно й подружньому поміж собою жити. Робітники одної національності повинні ще допомагати скрізь, де можна, робітникам иншої національності скидати буржуазне ярмо, розбивати панські кайдани і ломити старий лад, чи то буде в Польщі чи в Німеччині.

А то ось чому. Коли в Польщі буржуазія залишиться, то вона там укоріниться, збереться з силами й знову полізе на Україну походом. І навпаки, коли польські робітники та сільська біднота заберуть владу до своїх рук у всій Польщі, розженуть буржуазне правительство та запровадять радянський лад, як на Україні та в Московщині, тоді для Галичини вже не буде ніякої небезпеки найзду, бо ж польським робітникам не буде за чим перти на Україну.

Та що там казати, коли сама Польща, як тільки стане радянською республікою, неодмінно прилучиться до

щільного союзу з іншими соціалістичними республіками й зробить з ними одну соціалістичну федерацію.

Таким робом, як буде встановлено в Галичині радянську владу, то галицькі селяне й робітники повинні посилати зброю й військову підмогу в людей польським робітникам, щоб і вони хутчій робили в себе соціалістичну революцію.

4. Національні чвари — наша загуба.

Коли б у Галичині, чи де-інде, українські робітники почали сварку, то це привело б усю справу до загуби, бо тією незгодою скористується контр-революція та знову набере сили й зачне по старому своє злодійське панування.

Галицький робітнику й селянине! Коли буде встановлено радянський лад, коли буржуазію буде вигнано з Галичини, спиняй усяку ворожнечу поміж ріжними національностями, поміж поляками, жидами й українцями. А коли б хто почав робити шовіністичну, націоналістичну агітацію, або закликати до погромів, або підбурювати одних проти других, то таких людей треба вважати за агентів буржуазії, або за приклонників старого шляхецького ладу і з такими треба робити швидко розправу.

Не сміє бути ніякого ворогування зза школи та написів. Кожна народність може собі закладати всякі школи на своїй мові і то на державні кошти, чи то буде жидівська чи українська чи польська. І кожний може уживати свою рідну мову в усіх громадських установах.

Тільки дружністю всіх робітників, солідарністю трудящого народу всіх націй, може соціалізм подолати капіталізм на цілім світі.

7. ВИБІРАЙТЕ КОМУНІСТІВ!

1. Хто проти радянського правління.

А коли будете обірати делегатів до робітничих і селянських рад, то повстане таке питання: кого ж туди обірати, з якої партії і яких людей?

На це ми так відповідаємо.

Треба обірати тих, що стоять за те, щоб уся власть належала тільки робітничо-селянським радам.

Тепер цілий світ розбився на два табори: на тих, що стоять за радянське правління, й на тих, що стоять за парламентське (соймове) правління. Радянська влада веде до соціалізму (комунізму), а парламентська влада скріплює панування буржуїв над трудящим народом. За радянське правління стоять усі комуністи по цілому світу (дуже мало з якої іншої партії), а за парламентське правління стоять капіталісти, шовіністи, націоналісти, шляхта й ті соціалісти, що допомагають буржуям панувати над робітниками й селянами (де є соціалісти зрадники).

Капіталісти через те завзято й люто пручаються проти радянського правління, бо воно дає всю власть робітникам і тому знищує капіталізм і здійснює соціалізм.

2. Вся влада робітничо-селянським радам.

Отже треба придивлятися до тих, кого обірати. Як тільки хто сказав, що робітничі та селянські ради можна порозгоняти та пороспускати, а на їх місце запровадити сойм або мійські ради буржуазії, то така людина є контр-революціонер, агент буржуазії. І такого не треба пускати до робітничих рад, бо він потім їх зрадить для буржуазії. Але багато агентів буржуазії та шляхецьких посіпак цього одверто не кажуть, та все ж то можна прикмітити по їхніх вчинках та каламутних крутійських балачках.

Всі повинні знати, що соціалізм тільки тоді можна перевести в життя, коли робітники й сільська голота будуть обірати до рад тільки тих, що йдуть у бій проти шляхти з гаслом: вся влада робітничо-селянським радам.

Як тільки ся влада перейде до цих робітничих та селянських рад, то вони вже зроблять усе, щоб повалити буржуазний лад, приборкати капіталізм і встановити соціалізм.

І такими людьми, що обстоюють гасло, „вся влада радам“, і є комуністи, які мають одну програму по всьому світі. В Галичині всі комуністи входять до Комуністичної Партії Прикарпаття (Галичини й Буковини).

Усе те, що ми тут у книжці розповіли і в поглядом комуністів на революцію, на ради, на капіталізм, соціалізм і національне питання.

3. Чого хочуть угодові соціалісти.

Коли ми зараз кажемо, щоб обірали до робітничих рад тільки комуністів, то це тому, що тільки комуністична партія (большевики) непримирно повстають проти капіталізму, не роблять з ним ніякої угоди, і не зраджують інтересів пролетаріату та селянства. Та не так роблять угодовці.

Було вже нераз, що робітники проводили до робітничих рад усяких соціал-демократів та примиренців, як то було в Німеччині, але ці, як тільки туди пролізали, так і починали там крутити таке, щоб самі ті ради підвести під зверхність парламенту (сойму).

Виходить, що ті соціалісти, яких звуть скрізь угодовцями, цілком свідомо зрадили робітників, підвели, підборкали робітниче-селянські ради буржуазному парламенту і тим вони спинили й саму революцію.

Те ж саме хотіли були зробити й українські соціал-демократи, соціал-революціонери, меньшевики, але їх нарешті понаганяли геть із рад і тим врятовано революцію.

4. Непартійні революціонери.

Розуміється, бувають і такі робітники та селяне, що до Комуністичної Партії не належать, але признають радянську владу й диктатуру пролетаріату. Це є прихильники комуністів або ті, яких називають непартійними. Серед них є багато таких, що хочуть пристати до комуністів, та ще не все второпали. Такі люде, хоч щиро борються за пролетарське діло, але вони ведуть свою політику незалежно від партійного гурту, а тому часто збиваються з правильного шляху на манівці і врешті збиваються з простої пути до соціалізму.

Щоб отак не блукати манівцями, треба приставати одразу до Комуністичної Партії, бо там більше людей спільно всі справи розв'язують, гуртом думають, а тому й поведінка (тактика) певніша й діло йде краще.

5. Соціалісти, що зрадили робітників.

Єсть також різні партії, що готові визнати радянську владу, але не тому, що вони її самі воліють, а тому, що вона вже взяла гору й проти неї, мовляв, вже не можна боротись. Якби такі партії пускати до рад, то тим можна й шкоду заподіяти, бо такі партії при першій нагоді, коли їх до стіни притиснуть, зрадять робітників і зрекуться радянської влади.

Так воно сталося в Угорщині, де соціал-демократи скоро після усунення комуністів скасували всі соціалістичні закони й запровадили по старому буржуазний лад. Колись праві українські соціалісти-революціонери, коли їх народ притиснув, прийняли були так звані трудові ради (щось наче б робітниче-селянські ради), але коли Петлюра на них грімнув і наказав їм не „баламутити“ народ тими радами, то вони покірливо послухались і свої трудові ради викинули з програми за вікно.

Та коли яка партія пристає на диктатуру пролетаріату й радянську владу, як переведення тої диктатури (бо одне без другого ніяк не може бути), то вже мусить та партія прилучитись до Комуністичної Партії та до Третього Інтернаціоналу, в якому гуртуються всі дійсно революційні партії. Як що ж партія того не хоче робити, те означає, що вона чогось не хоче признати, десь ухиляється від ясної відповіді на ясні пролетарські питання. Такій соціалістичній партії не можна вірити. Вона бреше, ніби визнає радянську владу.

Одно з двох: або за буржуїв або за пролетаріат і радянську владу та за Третій Комуністичний Інтернаціонал. Таких людей, що називають себе соціалістами, а справді єсть тільки пролазами, які виявляють дуже швидко свою буржуазну душу, треба гнати з рад, треба гнати в потилицю.

Пролетарі, сільська біднота й голота, мійські робітники не можуть пускати до себе правити собою своїх ворогів, буржуїв та їхніх агентів.

6. Польські соціалісти й українські соціал-демократи.

До таких агентів буржуавії належать і українські соціал-демократи та праві соціал-революціонери, хоч вони й кажуть, що вони, мовляв, теж за ради.

До тих же партій належать і всілякі жидівські партії, крім комуністів. А найгіршою посіпацькою партією в Польська Партія Соціалістична зі своїми ватажками, запеклими зрадниками трудящого народу вроді Дашинського, Лібермана та інших. Великим приятелем цих панків є й український соціал-патріот Микола Ганкевич такий самий зрадник соціалізму, як і його польські приятелі.

Польські соціалісти тільки те й роблять, що допомагають шляхті садовити польських комуністів до в'язниць, розбивати робітничі страйки й шкодити пролетарській справі. Вони також словом вербують серед робітників тих зрадників, що служать шляхті й буржуям, як самі справжні страйколомі.

Буржуазні партії ми вважаємо одвертим ворогом робітництва, а та партія, що називається соціалістичною й удав, що вона є робітнича партія, а на ділі служить капіталістам, є гіршим, потайним ворогом пролетаріату; вона є партією страйколомів і їй треба як найшвидче розбити.

Ті ж самі соціалісти, яких ми звемо соціал-патріотами, зрадниками соціалізму, підчас цієї війни встряли й собі в бійку і замість того, щоб підготовлювати революцію і казати робітникам, що та війна є в інтересі буржуїв, вони почали помагати капіталістам втягати трудящий народ у війну за буржуазні інтереси. Отже вони перейшли на службу до шляхти й капіталістів, а тому їх треба гнати й викидати од себе.

7. Всі в комуністами й за комуністів.

Отже ви бачите, чим є соціал-патріоти, а тому скрізь обірайте комуністів. Комуністи були й є проти капіталістичних воєн; вони борються проти національного поневолення; вони ведуть перед у революції, стоять за передачу всіх земель тим, хто працює, наймитам, злидарям; вони за одібрання всіх фабрик, копалень, і всіх багатств робітничо-селянській державі, вони переводять націоналізацію домів і всіх приватних банків. Вони стоять за тим, щоб скрізь по всій Галичині й по цілому світу повстала робітничо-селянська радянська республіка.

Комуністи гуртують трудящі маси цілого світа для боротьби за соціалізм і ведуть за собою лави пролетаріату в останній бій проти польсько-шляхецької неволі й проти світової влади капіталу.

8. ПЕРЕГЛЯД НАПИСАНОГО.

1. Ламайте шляхецькі ярма!

Польська армія розбита й одступав на цілім фронті назад під натиском Червоної Армії Росії й України. Цей мент є найбільше сприятливий для остаточного повалення буржуазної Польщі й нагнання шляхецьких посіпак з Галичини. Ламайте шляхецькі ярма!

2. Женіть буржуазних самостійників!

При допомозі Червоної Армії українські селяне й робітники скидають польсько-панське ярмо. Це вже бачать галицькі „трудовики й демократи“, що запродували раніш Галичину то Польщі, то царським генералам, то буржуазній Франції; нині вони знову підвели голову, знову метушаться й хочуть зробити Галичину самостійною, зберегти для шляхти увесь шляхецький і буржуазний шкіродерний порядок.

Робітникам і селяням не треба цієї самостійности. А тому женіть від себе геть цих буржуазних самостійників!

3. Всі за злиття з Україною й федерацію в Росію!

Робітники й селяне повинні всі змагатися до повного злиття Радянської Галичини з Радянською Україною, а через те й до федерації з Совітською Росією. То буде дійсна самостійність трудящих мас і незалежність од панів і чужоїдів. Радянська Галичина сама по собі не зможе удержатись проти буржуазних держав, як Франція, Англія або Польща, не зможе вона сама встояти проти капіталістів цілого світу.

Всі домагайтесь злиття Галичини з Радянською Україною й федерації з Совітською Росією!

4. Гуртуйтесь у повстанчі вагони!

Щоб вибити з Галичини шляхецьке кодло, запровадити Радянський лад та прилучитись до України, робітники й селяне повинні тепер уже закладати де можна революційні ради, звязуватись між собою по цілому краю, гуртувати повстанчі вагони. А ті вагони нападають скрізь на польську владу, псують залізниці, і де можна збройною силою захоплюють цілі місцевости та допомагають чим можна Червоній Армії як найшвидче розбити буржуазну Польщу.

5. Організуйте робітниче-селянські ради!

По знищенню польської влади робітники й селяне повсюди закладають ради робітничих, селянських і червоноармійських депутатів.

Робітниче-селянські ради будуть органами диктатури пролетаріату, а всяку иншу власть касується, нищиться, або до щенту руйнується.

Геть розганяйте всі старі панські, буржуйські мійські, повітові ради, а на їх місце встановляйте революційну, робітниче-селянську радянську владу!

6. Касуйте старий лад!

Робітниче-селянські ради одбірають у дідичів землю, націоналізують банки, доми, фабрики, копальні, організують червоні війська і червону міліцію, а стару владу, панів і спекулянтів арештовують і потім революційним трибуналом їх усіх судять. Так поводяться з українською буржуазією, як і з жидівською й польською.

7. Робітники всіх націй проти буржуїв усіх країн.

Убоге селянство, наймити з економій, фільварків, робітники міста й фабрик усі мають право обірати до рад і бути обраними, не вважаючи на те, якої хто віри чи нації.

А буржуї та їхні агенти, пани та підпанки позбавляються всякого права брати участь в управлінні. І все одно, чи буржуй є поляк чи жид чи українець, — його нетреба допускати до влади. А це так тому, що між тим, хто працює (робітники й трудове селянство) й тим, хто живе з чужої праці (буржуї, шляхта, банкири, фаринники, поліцаї, політикани) не може бути ніякої спільної думки, справи, ніякої згоди, а є тільки боротьба доти, доки все чужоїдне плем'я не буде в пень вибито з лиця землі.

Робітники й селяне всіх народів і вір! Усі як один до боротьби проти буржуїв усіх націй! Український пролетарю, організуй поміч і давай зброю польським повстанчим загонам і разом бий польську буржуазну державу!

8. Всі за комуністами і тільки з ними разом.

Єдиною партією, що стоїть за радянське робітниче селянське правління, є Комуністична Партія. А тому при виборах до рад треба голосувати тільки за комуністів.

Всіх соціалістів, що стоять за мир з буржуями, за спільну працю з ними, за угодовство, гоніть од себе, як шляхецьких агентів.

Такими примиренцями є всі соціалісти, що належать до різних жидівських, польських і українських соціал-патріотичних партій.

Тільки одна Партія Комуністів уперто обстоює боротьбу з капіталістами й соціалістичну революцію.

Комуністична Партія на цілий світ є одна, вона має тільки різні відділи, які працюють по різних країнах, але всі разом вони складають Комуністичний Інтернаціонал.

9. В лави шикуйсь і в бій за соціалізм!

Робітники й убоге селянство Галичини!

Настала слушна година для повстання трудящого люду проти розбишацької влади буржуазної Польщі.

Розбийте кайдани!

В лави шикуйсь і повставай, робучий народе, проти вікової шляхецької неволі!

Всі до зброї і в бій за селянсько-робітничу радянську владу, за злуку Галичини з Радянською Україною, за федерацію з Східною Росією, за Радянську Соціалістичну Польську Республіку!

Хай живе Комуністична Партія України, Східної Галичини та Буковини!

Хай живе світова революція!

КОМУНІСТИЧНА БІБЛІОТЕКА:

(Josefstädterstraße 79, 14; Wien, Austria.)

1. **Н. ЛЕНІН.** Держава і революція. Марксіська наука про державу й завдання пролетаріату за революції. З портретом автора. Відень, 1920, стор. : IV+112.
2. **П. Д. Володимир Ульянов (Н. Ленін).** Відень, 1920, стор. 8.
3. **Н. БУХАРИН.** Програма комуністів-більшевиків. З портретом автора. Відень, 1920, стор. IV+88.
4. **ПРОГРАМА** Комуністичної Партії (більшевиків) Росії і України. Відень, стор. 24.
5. **Н. ЛЕНІН.** Чергові завдання совітської влади (друкується).
6. **Н. БУХАРИН і Е. ПРЕОБРАЖЕНСЬКИЙ.** Азбука комунізма (друкується).
7. **Г. ПІДДУЕНИЙ.** Розбийте кайдани! Стор. 32.

УКРАЇНСЬКІ ЩОДЕННІ ВІСТИ, одинокий щоденний часпис для українського працюючого люду в Злучених Державах. 502 E. 11th Str. New York.

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ, тижнева часопись для робучого люду. Corner Pritchard and Mc Gregor Sts. Winnipeg, Man., Canada, Америка.

МОЛОТ, ілюстрований сатирично-гумористичний дво-тижневик. 414 E. 9th Str. New York, Америка.

ŚWIT, Tygodnik, poświęcony sprawie robotniczej. Lercheng., 13, Wien, Austria.

НОВА ДОБА, тижневик, орган Закордонної Групи Укр. Комун. Партії. Wien, Hans Sachsg. 18, 16; Austria.
